

Arrest

nr. 133 841 van 26 november 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juli 2014 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). De bestreden beslissing werd op 27 augustus 2014 ter kennis gebracht aan de verzoekende partij.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij legde op 8 augustus 2012 te Kortrijk een aankomstverklaring af.

Zij werd toegelaten tot verblijf tot 5 november 2012.

Op 16 januari 2013 diende zij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van de heer AY.

Op 24 juni 2013 nam de verwerende partij een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn bewijzen heeft voorgelegd in het verleden ten laste te zijn geweest van de Europese vader (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 19 december 2013 verwierp de Raad dit beroep bij arrest nr. 116 034.

Op 5 februari 2014 diende zij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 11 augustus 2014 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op diezelfde dag nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 5 februari 2014 diende zij een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als bloedverwant in neergaande lijn van de heer AY.

Op 17 juli 2014 nam de verwerende partij wederom de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.02.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Om toepassing te kunnen genieten van art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 dient een bloedverwant in neergaande lijn, van ouder dan 21 jaar, ten laste te zijn van de EU-onderdaan die hij komt vervoegen.

Ter staving van dit 'ten laste zijn' werden volgende bewijzen voorgelegd:

- *Aangifte personenbelasting aanslagjaar 2013, inkomsten van het jaar 2012*
- *fiche nr. 218.10-jaar 2012*
- *formulier C4 interim dd. 12.09.2013 waaruit blijkt dat betrokkene van 04.06.2013 t.e.m. 07.06.2013 gewerkt heeft*
- *arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid van 16.09.2013 t.e.m. 20.09.2013 + bijhorende loonfiches (forum jobs)*
- *loonfiches van 04.11.2013 t.e.m. 16.11.2013 (tempo team)*
- *arbeidsovereenkomsten van 10.12.2013 t.e.m. 27.12.2013 (tempo team)*
- *arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid van 14.01.2014 t.e.m. 24.01.2014 (tempo team)*
- *loonfiches van 19.01.2014 t.e.m. 29.01.2014*

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden noch stabiel noch regelmatig zijn. De referentiepersoon is tewerkgesteld via interimarbeid, met dag- of weekcontracten en telkens bij andere werkgevers. Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn, er slechts inkomsten van enkele maanden worden aangetoond met een zeer wisselend inkomen per maand en er verder geen enkel bewijs van toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen wordt aangebracht, is met de voorgelegde documenten niet aangetoond dat de EU-referentiepersoon heden over voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om te kunnen aannemen dat hij in staat is om het niet-EU gezinslid 'ten laste' te kunnen nemen. De attesten van het ocmw waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon (+ gezin) tot op heden geen uitkering hebben genoten doen geen afbreuk aan deze vaststelling. De arbeidssituatie van de referentiepersoon is te onzeker en het beschikbare inkomen daaruit te wisselend om er vanuit te gaan dat het realistisch is dat betrokkene daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

"Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister/Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Over de grond van de zaak

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet ze uiteen wat volgt:

"Door het nemen van de bestreden beslissing begaat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout.

Draagkrachtige motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag liggen.

Niet alleen dient de verwerende partij uit te gaan van de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen vermeld te worden, alsook dient uitgelegd te worden hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

In casu is dit niet afdoende gebeurd.

De betrokkene zou niet voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Verweerster maakt er zich vanaf door te stellen dat de arbeidssituatie van de referentiepersoon te onzeker is en het beschikbare referentieloon daaruit te wisselend.

De vader van A, de heer YA, werkt als fabrieksarbeider sinds 28/02/2012 bij Q-backeries. Tot en met 07.07.2013 werkte hij daar waarna een korte pauze volgde met tewerkstellingen bij Polka in september en oktober. Vanaf 29.10.2013 werkte hij weer via interimcontracten zoals een voltijdse werknemer en als vaste werknemer (tewerkgesteld door Acerta of Tempo-Team) bij Q-Backeries. Problematisch aan de procedure gezinshereniging is hierbij dat, hoewel zijn vader een harde werker is, interim arbeid niet als voldoende wordt beschouwd.

Verzoeker en diens familie voldoen eigenlijk aan alle vereisten voor de gezinshereniging, maar verweerster is van oordeel dat er onvoldoende bewijsstukken worden voorgelegd die wijzen op een stabiel en regelmatig inkomen.

De vader van verzoeker ontvangt voldoende loon om zijn 5 kinderen en vrouw te kunnen onderhouden. Dit is al jaren zo. Slechts omwille van de kwalificatie "interim-arbeid" kan de verzoeker volgens verweerster niet worden verenigd met zijn gezin.

Ook een interim-contract of een uitkering kan voldoende zijn, zolang betrokkene in een lange periode voor de aanvraag maar een voldoende stabiel inkomen heeft genoten. Het soort werk mag van geen tel zijn, zolang men maar voldoende middelen heeft en niet ten laste valt van het OCMW.

De vader van verzoeker werkt al vanaf 2012 bij Q-backeries, als dit niet voldoende stabiel is?

Verweerster gaat dus duidelijk voorbij aan de al neergelegde en aanvullende bewijsstukken waaruit wel degelijk blijkt dat er een voldoende stabiel inkomen is.

Misschien heeft dit te maken met het feit dat verweerster bij haar beslissing van 17.7.2014 slechts rekening houdt met de situatie van 04.06.2013 tot en met 29.01.2014?

Dit is uiteraard een te korte periode.

Zoals al blijkt uit de nota van de stad Kortrijk d.d. 16.10.2013 deed de vader van verzoeker al in december 2011 in Kuurne een aanvraag tot inschrijving als werkzoekende. Kort daarop, in februari 2012 ging hij al aan de slag. Tot op vandaag heeft de vader van verzoeker onafgebroken gewerkt en bekwaam hij hieruit meer dan voldoende inkomsten om zijn gezin (met daarbij verzoeker te onderhouden).

Het is niet omdat vader van verzoeker werd tewerkgesteld via verschillende interimkantoren dat zijn werk niet als voldoende stabiel kan worden aanzien. Hij bleef immers werken voor dezelfde werkgever die gewoon af en toe eens wisselde van interim-kantoor (bijvoorbeeld Forum-Jobs en Tempo-Team) (stuk 4)!

Het mag dan ook duidelijk zijn dat een gemotiveerde jongeman zoals AA, de kans verdient om zijn toekomst in België verder uit te bouwen, bij zijn familie van wie hij niet enkel morele steun en liefde krijgt, maar van wie hij ook tot op vandaag voldoende financiële middelen ontvangt om niet ten laste ten vallen van de staat.

Het beginsel van de motiveringsplicht waaraan de beslissing van de verwerende partij moet voldoen, is geschonden."

De door de verzoekende partij aangevoerde schending van de motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

De verwerende partij houdt voor dat verzoekers aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, niet kan worden ingewilligd omdat uit de haar voorgelegde stukken blijkt dat de bestaansmiddelen waarover de gezinshereniger – de vader van de verzoekende partij – beschikt niet stabiel, noch regelmatig zijn. De verwerende partij onderbouwt haar standpunt door erop te wijzen dat de referentiepersoon werkt via interimcontracten bij verschillende interimbureaus en bij verschillende werkgevers en dat zij steeds voor korte periodes (dagcontracten of weekcontracten) is tewerkgesteld. Bij verificatie van de stukken die de verzoekende partij aanbracht ter staving van haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, blijkt dat haar vader sedert 2012 steeds werkzaam is geweest. Uit de voorliggende stukken blijkt dat de verzoekende partij ook recente bewijzen van interimarbeid heeft binnengebracht voor de maanden november en december 2013, alsook voor januari 2014. Zoals de verzoekende partij correct aanstipt, blijkt dat zijn vader steeds voor dezelfde werkgever is tewerkgesteld zijnde Q-Backeries. Het betreft inderdaad dag of weekcontracten, echter blijkt uit de voorliggende OCMW-attesten dat het gezin sedert 2012 nooit ten laste is geweest van de Belgische staat. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Evenmin betwist de verwerende partij dat het loon van de vader van de verzoekende partij niet voldoende hoog zou zijn. Er wordt enkel aangestipt dat het inkomen wisselend is per maand en dat de arbeidssituatie te onzeker is.

Echter uit de voorliggende gegevens dient te worden afgeleid dat de vader van de verzoekende partij, ondanks het feit dat hij niet beschikte over een arbeidscontract van onbepaalde duur, sedert 2012 steeds actief was als werknemer en er in slaagde om zijn gezin te onderhouden, inclusief de verzoekende partij die sinds 2012 bij zijn ouders inwoont. Het is in voorliggende zaak dan ook kennelijk onredelijk om te stellen dat de vader van de verzoekende partij niet aantoonde dat hij over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Hij bewees immers dat hij, weze het via interimarbeid, over een langere periode een inkomen kon verwerven dat voldoende hoog is om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel en er waren geen aanwijzingen dat de situatie in de toekomst in negatieve zin zou wijzigen. Uit de voorgelegde stavingsstukken blijkt duidelijk dat de gezinshereniger de wil, de capaciteiten en de mogelijkheid heeft om via interimarbeid in een stabiel inkomen te voorzien.

De Raad merkt tevens op dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet bepaalt dat verweerder dient te onderzoeken of de gezinshereniger een stabiele tewerkstelling bij eenzelfde werkgever heeft, doch wel of deze over stabiele inkomsten beschikt en *in casu* kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat de gezinshereniger heeft aangetoond er via interimarbeid in te slagen op een standvastige wijze een

inkomen te verwerven dat hem in staat stelt in het levensonderhoud te voorzien. Het loutere feit dat de vader van de verzoekende partij niet elke maand een gelijk loon ontving, doet hieraan geen afbreuk.

De verzoekende partij kan worden gevolgd in haar standpunt dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden het gevolg is van een kennelijk onredelijke beoordeling van de aangebrachte overtuigingsstukken.

Een schending van de motiveringsplicht wordt aangetoond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige tegen deze beslissing gerichte middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juli 2014 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU